

החולה

המדומה

קומדיה מאת מולייר

נוסח עברי: אלי ביז'אווי
בימוי: אילן רונן

החולה המדומה מאת מולייר

נוסח עברי: אלי ביז'אווי
 בימוי: אילן רונן
 עיצוב תפאורה: סבטלנה ברגר
 עיצוב תלבושות: ילנה קלרין
 מוסיקה: אמיר לקנר
 תנועה: שרון גל
 עיצוב פאות: אסנת שגיא
 עיצוב תאורה: זיו וולושין
 עריכת וידאו: אריק אביגדור

אסיסטנטית למעצבת תלבושות:
 נועה דותן

מנהלת הפקה: דנה פלסר
 עוזרת בימאי: מיכל איזיק

משתתפים:

אָרְגָן, חולה מדומה - יעקב כהן
 טואַנט, משרתת - אביב כרמי
 אַנְז'ליק, בתו של אָרְגָן ואהובתו של קלאַנט - הילה שלו
 בליין, אשתו השנייה של אָרְגָן - יעל לבנטל
 מסייה קרדום-לחפור, נוטריון - אלכס קרול
 קלאַנט, אהובה של אַנְז'ליק - בן יוסיפוביץ'
 מסייה דִיאָפּוֹאָרוֹס, רופא - אורי הוכמן
 תומאס דִיאָפּוֹאָרוֹס, בנו, חתן מיועד לאַנְז'ליק - דניאל סבג
 בֶּרְאָלד, אחיו של אָרְגָן - רוברטו פולק
 מסייה שכיב-מָרַע, רוקח - אור משיח
 מסייה פּוֹרְגֶ'ון, רופאו של אָרְגָן - אלכס קרול
 מולייר - אלכס קרול
 מנהלי במה/רופאים/שחקנים, חברים של בֶּרְאָלד:
 דודי גזית, אריק לייב רינט, אור משיח, נדב שמה

סווינג: תומר ברש

הצגה ראשונה: 30.05.2019, אולם מסקין
 משך ההצגה: שעה וארבעים ללא הפסקה

עריכת תכניה: רמי סמו | צילומי חזרה: ז'ראר אלון
 עיצוב גרפי: ג'ונתן סטודיו | עיצוב פוסטר: פאול לז

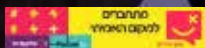
המחזה

יעקב כהן, חולה מדומה בן זמננו, נכנס לנעליה של אחת הדמויות המהוללות בתולדות הקומדיה. אָרְגָן שמחלותיו הן תכלית קיומו נחוש לחתן את בתו עם רופא, בעוד היא, כמובן, מאוהבת באחר. רק טואנט, המשרתת, מצליחה עם הרבה חוצפה ויצירתיות לסכל את התכנית ולרפא אותו ממחלת-הרופאים שלו. בעקבות הצלחת 'הקמצן' בהבימה שבים יעקב כהן, הבמאי אילן רונן והמתרגם אלי ביז'אווי ופוגשים את מולייר במחווה אוהבת ליוצר ולמחזהו האחרון והפעם בהצגה שהיא חגיגה תיאטרלית מקורית שהולכת ומתהווה לנגד עינינו על הבמה ומגלה שהמרפא לחרדות של אָרְגָן, של יעקב ובעצם של כלנו הוא לא פעם התיאטרון עצמו.

"החולה המדומה" הוצג לראשונה ב-10 בפברואר 1673 בפאריס, בתיאטרון פֶּאֶלֶה-רוֹיָאֵל; המוסיקה חוברה על ידי מארק-אנטואן שרפנטייה. הכוריאוגרפיה נעשתה על ידי פייר בושאמפ. בארבע ההצגות הראשונות שיחק מולייר את תפקידו של אָרְגָן, החולה מדומה.

הכתבה בוידאו על יעקב כהן,
 באדיבות חדשות, ערוץ 12

The Imaginary Invalid (Le Malade Imaginaire)

By **Moliere**

Directed by **Ilan Ronen**

Set Designed by **Svetlana Breger** | Costumes designed by **Yelena Kelrich**
Music by **Amir Lekner** | Movement: **Sharon Gal** | Wigs Design by **Osnat Sagie**
Lighting designed by **Ziv Voloshin** | Video: **Arik Avigdor**

Production Manager: **Dana Plessner** | Assistant Director: **Michal Isaac**

The Cast

Argan, an imaginary invalid -

Jacob Cohen

Toinette, maid-servant to Argan -

Aviv Carmi

Angélique, daughter to Argan, in

love with Cleante - **Hila Shalev**

Beline, second wife to Argan -

Yael Levental

Monsieur Bonnefoi, a notary -

Alex Krul

Cleante, lover to Angélique -

Ben Yosipovich

Monsieur Diafoirus, a physician -

Uri Hochman

Thomas Diafoirus, his son, in love

with Angélique - **Daniel Sabag**

Beralde, brother to Argan -

Roberto Pollak

Monsieur Fleurant, an apothecary-

Or Mashiah

Monsieur Purgon, physician to

Argan - **Alex Krul**

Molière - **Alex Krul**

Stage Managers / Doctors /

Actors, Friends of Beralde -

Dudi Gazit, Arie Leib Rint,

Or Mashiah, Nadav Shema

Swing - **Tomer barash**

The Play

Jacob Cohen, a contemporary hypochondriac, is donning one of the most celebrated characters in the history of comedy. Argan, whose imagined ailments are the very essence of his existence, is determined to marry off his daughter to a doctor. However, she is obviously in love with someone else. Only Toinette, Argan's maid, manages – with considerable wit, nerve and immense creativity – to impede his scheme and also cure him from his medical obsession. Following the success of Moliere's "The Miser" at Habima, the team of Jacob Cohen, director Ilan Ronen and translator Eli Bijaoui is reunited for another celebrated Moliere homage. The team presents Moliere's last play in an original theatrical feast that is taking shape in front of our eyes. Here we learn that the true cure to the imaginary maladies and anxieties, whether Argan's, Yaakov's, or our own, is often the magic of theater itself.

Opening: May 30th, 2019 Meskin Theatre.

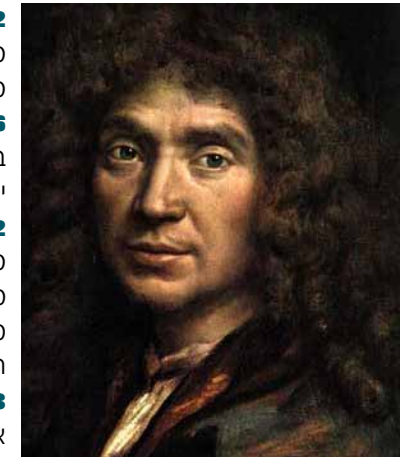
Length: 1 hour and 40 minutes with no interval

Program Editor: Rami Semo | Rehearsal Photos: Gerard Allon

Program Design: Nutelstudio

מולייר - ציוני דרך

1622 - נולד ז'אן באפטיסט פוקלן, בנו של ז'אן פוקלן, רפד מרובע "האל" בפריס, ושל מארי קרסיי. הוא העתיד להיות מולייר.

1636 - 1640 - תלמיד בבית הספר של הישועים "קלרמון" בפאריס. לפי השמועה, מולייר למד פילוסופיה אצל גאסנדי, יחד חבריו ברנייה וסיראנו דה ברז'ראק.

1642 - לומד באוניברסיטה של אורליאן. מסיים לימודי משפטים. נלווה למלך ולפמלייתו במסע לדרום צרפת. הוא משמש כשרת-רפד של המלך, משרה שעברה אליו בירושה מאביו. במסע זה הוא פוגש את מדלן בז'אר, שהייתה אז "בת חסותו" של הרוזן ממדינה.

1643 - מקים להקת תיאטרון צעירים. מסגל לעצמו את השם "מולייר". מייסד עם מדלן בז'אר את "התיאטרון המהולל", הפותח את שעריו לקהל בינואר 1644. מתפטר

מתפקידו כ"רפד המלך". עורך הצגות ברואן.

1644 - ההצגות הראשונות של "התיאטרון המהולל" מסתכמות בכישלונות חרוצים ובפשיטת רגל. מולייר יושב בכלא בגלל חובות שלא נפרעו, עד שאביו נחלץ לעזרתו ומשחררו.

1645 - 1658 - מולייר מתמנה למנהל הלהקה, משחק במחזות מרפרטואר התקופה (קורניי, רוטרו, טריסטאן, דו ריאר ואחרים). הוא עורך הופעות ברחבי צרפת, מופיע בבורדו, ליון, בערים שונות במחוז לאנגדוק, ולבסוף ברואן. בשנים אלה מחבר את הפארסות הראשונות שלו עבור להקתו. הנסיך דה קונטי פורס חסותו על הלהקה.

1653 - מוצגת הקומדיה הספרותית הראשונה של מולייר, "הפוחז".

1654 - מוצגים המחזות "הרופא המעופף", "קנאתו של בארביי" ו"שלושת הרופאים המתחרים".

1656 - "צער מאהבה", הקומדיה השנייה של מולייר מוצגת בבזיה, בלאנגדוק. הנסיך קונטי מבטל את החסות שהעניק ללהקת מולייר, מתוך נימוקים דתיים.

1658 - מולייר ולהקתו חוזרים לפריס ומציגים בארמון הלובר לפני המלך וחסרו טרגדיה של קורניי ופארסה של מולייר עצמו, "הרופא המאהב" בהצלחה רבה. הלהקה נשארת בפריס. המלך נותן לה אולם הצגות בארמון פטי בורבון שליד הלובר. הלהקה מאומצת על ידי אחיו של המלך ומציגה לסיחוגין עם הלהקה האיטלקית בימים ג', ה' ושבת. עם ניסיון תיאטרוןי בן 12 שנה, פונה מולייר לדרך עצמאית, זונח את חיקוי התיאטרון האיטלקי ומתחיל לעסוק בסאטירה על מנהיגי זמנו.

1658 - 1660 - להקתו של מולייר מתעלה לדרגת הלהקה הראשונה במעלה בסוג הקומי. מולייר מציג שתי קומדיות נוספות מפרי עטו: "הענוגות הנלעגות" (נובמבר 1659) ו"סגאנארל או הקרן המדומה" (מאי 1660). עתה הוא כבר המנהל, הבמאי והשחקן הראשי בלהקה.

1661 - לאחר הריסת ארמון פטי בורבון נותן המלך רישיון למולייר לערוך את הצגותיו באולם חדש בפאלה-רויאל, ליד הלובר, לשעבר ארמונו של רישלייה. הצגתה הראשונה של הלהקה באולם זה היא קומדיה של גבורה "דון גארסיה או הנסיך הקנאי", ללא הצלחה יתרה. לעומת זאת הוא קוצר תשואות עם "בית ספר לבעלים". לאחר מכן הוא מעלה את "הטרדנים", קומדיית בלט, שכתב לפי הזמנת המלך. בסתיו מעלה את "לה פאגוטייה", הנוסח הראשון של "הרופא בעל כורחו".

1662 - מולייר נושא לאשה את ארמנד בז'אר, אחותה הצעירה של מדלן בז'אר, הצעירה ממנו ב-16 שנה, שהייתה חברתו לדרך ב"תיאטרון המהולל". בחודש דצמבר הוא מעלה את יצירת המופת הראשונה שלו, הקומדיה "בית ספר לנשים", ואם לא השתקפו במחזה זה אירועים מוחשיים מחייו, הרי היה בה משום נבואה על מה שעתיד לקרות כעבור כמה שנים בינו לבין אשתו הצעירה.

1663 - פולמוס חריף סביב "בית ספר לנשים". מולייר משיב למבקריו בשני מערכונים: "ביקורת בית ספר לנשים" (בחודש יוני) ו"אימפרוביזציה בוורסאי" (בחודש אוקטובר). המלך עומד לימינו של מולייר ומגן עליו מפני משמיציו דונו דה וויזי, בורסו ומונפלרי הבן (זה האחרון טפל על מולייר את האשמה הכבדה ביותר, שארמנד בז'אר לא הייתה אחותה של מדלן, כי אם בתה, משמע גם בתו של מולייר). המלך מעניק למולייר מענקים כספיים ומעניק ללהקה רשות לשם "להקת המלך".

1664 - מולייר מציג בלובר את קומדיית הבלט "נשואים בעל כורחם" והופך לספק השעשועים העיקרי של המלך. בשנה זו הוא מציג גם את "הנסיכה מאליד", מחזה שעשועים על נושא מיתולוגי, שנכתב לכבוד חנוכת ארמון ורסאי הראשון. באותה הזדמנות הוצג גם נוסחו הראשון של "טרטיף", שכלל רק שלוש מערכות. המחזה נאסר מיד להצגה.

1665 - בפברואר מציג מולייר את "דון ז'ואן", אחת הקומדיות המורכבות ביותר שלו. המלך מגדיל את קצבתו ללהקה. בספטמבר - מציג את "הרופא המאהב", קומדיית בלט על נושא שמולייר הרבה לעסוק בו במרוצת השנים: הפדנטיות והבורות של הרופאים בני זמנו.

1666 - ביוני מציג מולייר את "המיזנטרופ", הנחשב, לדעת רבים, כפאר יצירתו. באותה שנה מתקיימת גם הצגת "הרופא בעל כורחו", פארסה עוקצנית על הרופאים. בדצמבר הוא מעלה את "מליסרט", "הפסטורלה הקומית" ו"הסציליאנו", קומדיות בלט קצרות שנכתבו עבור "בלט המוזות" שהוצג בחצר המלכות.

1667 - מולייר נאבק כדי להשיג רשות להעלות את "טרטיף". למרות שעידב מחדש את המחזה ושינה את שמו, הוא אינו מצליח לקבל רשות להציגו. במרץ נאלץ מולייר להפסיק את הופעותיו על הבמה לחודשים מפאת מחלה. באוגוסט שוב חש ברע ויצא לנפוש בביתו באוטיי.

1668 - בינואר הוא מציג את "אמפיתריון", קומדיה על נושא הלוקח מן המיתולוגיה, הכוללת רמזים על מנהיגים שנפשו בחצר המלך. בחודש יולי הציג מולייר את "ג'ורג' דאנדן", מחזה קומי על צרות חיי הנישואין של איכר שנשא אישה מבת למשפחה שירדה ממעמדה. בספטמבר מוצג "הקמצן". מולייר מתמנה לאחראי על ארגון שעשועי החצר (קומדיות, בלטים, פסטורלות), תפקיד קשה, הגוזל ממנו שעות רבות. במקביל עורך הצגות בארמונותיהם של אצילים שונים.

המשך בעמוד הבא

איור מתוך המהדורה הראשונה של "החולה המדומה", 1682

החולה המדומה אונורה דומייה, 1850

צחוק בצל המוות

הרפואה הצרפתית בימי לואי ה-14 דגלה בשני מרשמי פלא קבועים: הקזות דם וחוקן. אחד ממקורביו של מולייר, שעסק ברפואה, הקיז את דם אשתו שתיים עשרה פעמים רצופות כדי לרפא אותה מדלקת ריאות. ואילו בנו של אותו רופא, זכה לעשרים הקזות דם – בשל חום גבוה. אותו רופא נהג להקיז את דמם של תינוקות בני שבוע וזקנים בני תשעים. ידידו הקרוב של מולייר, גסנדי, התחנן לפני רופאיו שיקיזו את דמו תשע פעמים, כי אינו יכול לשאת זאת יותר – אך רופאיו כיבדוהו בחמש הקזות נוספות בטרם הרשו לו לעבור לעולם שכולו טוב.

כיוצר בעל חוש קומי, שכוון גם כלפי עצמו, בחר מולייר בתחום הבריאות, החולי והרפואה – כמסגרת להתרחשויות, בה תופסת דמותו של החולה המדומה את המקום המרכזי. למעשה, הועלו נושאים אלה גם במחזות הקודמים של מולייר. "תשעים אחוז מהרפואה במאה ה-19 אינם אלא אחיזת עיניים" – אומר דון ז'ואן (מולייר, 1665) בקומדיה הנושאת את שמו. אבל בניגוד לעבר ב-"החולה המדומה", חיצו הביקורת מופנים אל "החולה" לא פחות מאשר על הרופאים. ארגן, הוא דמות שלילית לא פחות מזו של הרפואן – גיבור "הקמצן". אבל אין ספק שמאחורי עצם העלטה – הסתתרה מגמת ההתעודדות האישית של מולייר עצמו מפני המוות. שכן הוא המודע למוותו הקרוב, כותב על מי שעומד למוות – רק בדמיונו.

מבוסס על מאמר שפורסם בעיתון "מעריב", לקראת העלאת מחזה על חייו של מולייר, 1980

1669 – בחודש פברואר ניתנת למולייר הרשות להעלות את "טרטיף" על בימת פאלה-רויאל, אות לניצחוננו הסופי על חברת "סאן סאקרמאן", שרדפה אותו שנים רבות. באוקטובר הוא מעלה את "מסייה דה פורסוניאק", סאטירה על הרופאים, שבמרכזה דמות מגוחכת של אציל פרובינציאלי, שהוצגה לפני המלך ופמלייתו בארמון של שאמבור.

1670 – בחודש פברואר, מעלה מולייר את קומדיית הבלט, "המאהבים הנהדרים". בחודש ספטמבר, את "גם הוא באצילים", סאטירה עוקצנית על הבורגנים המבקשים לחקות את אורחות חייהם של האצילים.

הצגת "החולה המדומה", 1676

1671 – מולייר משתתף בהכנות הצגת הבלט "פסיכה" בארמון טילרי בפריז. מוצג "תעלולי סקאפן", אחת הפארסות המשעשעות ביותר שלו. בחודש דצמבר מוצגת הסאטירה "הרוזנת מאסקרבניס", סאטירה על מנהגים פרובינציאליים שהוצגה בארמון בסן-גרמן.

1672 – בחודש מרץ מוצגת הקומדיה "הנשים המלומדות" העוסקת בשאלת חינוך הנשים מבחינה חברתית. נפטרה מדלן בז'אר. סכסוך פורץ בין מולייר והקומפוזיטור לולי, סביב השגת חסדי המלך. ידו של לולי על העליונה, המלך מצווה על צמצום הצוות המוזיקלי של

תיאטרון פריז (כולל תיאטרוןו של מולייר) ל-6 זמרים ו-12 כנרים. מולייר מאבד את חסותו של לואי ה-14. מצבו הבריאותי מתדרדר.

1673 – מותו של הליצן הבלתי מתפשר

בשנה זו מועלה המחזה האחרון שכתב ושיחק בו, "החולה המדומה". הצגת הבכורה התקיימה ב-10 בפברואר. ב-17 לפברואר 1673 בשעת ההצגה הרביעית של המחזה, כשהוא מגלם את ארגן, התעלף מולייר ומת לאחר כמה שעות כתוצאה ממחלת השחפת. יום לפני כן, בערב ההצגה השלישית, הרגיש לא טוב, קרא לאשתו ולתלמידיו הצעיר ברוך ואמר להם: "כל עוד היו חיי מורכבים גם מכאב וגם מהנאות, חשבתי את עצמי למאושר. אבל היום, כשאני סובל מכאבים, בלי שאוכל לצפות לרגע של סיפוק והנאה, אני מבין שעלי להסתלק מהמשחק: אינני יכול להחזיק יותר מעמד מול הכאבים, הסבל והטרדות, שאינם נותנים לי מנוח לרגע. כמה סובל אדם לפני מותו! 'אולם, אני מרגיש שגמרתי'. 'וורו – אני נשבע' – היו מילותיו האחרונות, כשהוא משחק בסצנת טקס ההסמכה שלו כ"רופא". אחוז עיוות ושיעול ירד מן הבמה בפעם האחרונה, המשחק נגמר; שוב לא הבחין בתשואות הנלהבות והסוערות, שכל כך אהב ובהן התגאה. ארבע פעמים הוצג המחזה בימי חייו. אורות הבמה כבו לעד למולייר בן ה-51. אנשי החצר המלכותית של לואי ה-14, הכמורה, בעלי המשרות הגבוהות שנהנו מחיצי הביקורת וממשחקו המעולה ושנדמה היה להם כי אליהם באופן אישי הוא מתכוון, נשמו לרווחה. הליצן האכזר והבלתי מתפשר, שוב לא יטריד אותם. מולייר נקבר לפנות ערב בלווי צנועה. הכנסייה הסכימה בקושי שכמרים ילוו אותו בדרכו האחרונה. מתנגדיו מצאו חוק כי קומיקאי אינו ראוי ליותר מזה.

ב-24 בפברואר נפתח מחדש אולם פאלה-רויאל עם "המיזנטרופ". כל כתבי מולייר מופיעים ב-17 כרכים. עשרים וחמש שנה לאחר מותו, נתבקש בעל הבית בו מת מולייר לקבוע שלט זיכרון בחזית. "לא אוכל לעשות זאת", נזעק האיש. "מולייר לא מת, הוא חי וקיים לנצח".

נכתב עם פרסום שניים עשר ממחזותיו של מולייר בתרגום נתן אלתרמן, 1967.

"שתיִדְרֹדֶר,
מזהבת לחצבת
לבדידות בתהום
עצבת;
מאגרסיה לאובססיה
אל מעמקי דיפרסיה;
מבצקת לשלבקת
למייִמֶת מתמצקת;
מפִטרת לסוכרת
אך כזו שמעוורת;
מברונכיטיס-סינוסיטיס
לכריתת אפנדיסיטיס;
מצרעת לגדעת
לאבדן שפיות-הדעת;
ותישף גם הכלבת
ותטרוף אותך זאבת
ותשכב על ערש דווי,
מת-וחי ומת וחי-
תיוותר גוויה חיה
שתמשיך לכאוב חוליה
ובתום כל סבלותיך-
תקפח את חייך!"

מתוך המחזה

חולים טיפשים ורופאים נוכלים

הקומדיה "החולה המדומה" עוסקת ביחסו של מולייר לבעיות רופאים וחולים. במחזה הזה (כמו במחזות נוספים), מוקיע מולייר את שחיתותם של רופאי תקופתו כפי שהשתקפו בעיניו: יהירים, בעלי השכלה מדומה ורודפי בצע. אבל ב"חולה המדומה" מושם הדגש על מצבם של החולים. כלומר, לולא טיפשותם של הפצינטים לא היו הרופאים מתפתים לכוח ולשררה. הרופא הוא נוכל, מאחר והחולה נותן לרמות את עצמו, כשם שפרצה קוראת לגנב. גיבור המחזה – החולה המדומה – למעשה אדם בריא. ממון יש לו בשפע ודאגות הפרנסה ממנו והלאה. מרוב שעמום הוא מחפש תשומת לב וכדי להיות במרכז ההתעניינות, מדמיין שהוא לקה במחלה אנושה. עכשיו כאשר הוא מרותק למיטתו, יותר קל לו לשלוט על סביבתו. כולם חייבים לשרת אותו, לדאוג לו ולשמור עליו. עד כדי כך התרגל לרעיון שהוא אכן חולה, שאינו מסוגל להבחין בשקרים של מעמידי הפנים. מולייר עצמו, בניגוד לארגן, היה חולה בלתי מדומה. מאז היותו בן 44, סבל משיעול כרוני בעקבות דלקת ריאות שחלה בה באביב 1666. על שיעולו הכרוני התלוצץ מולייר ב"הקמצן" בשיחה בין הרפגון לפרוזין הסרסורית:

הרפגון: אז אני בסדר בעיניך?
פְרוֹזִין: בסדר? אתה מעורר השראה, צריך לפסל אותך! תסתובב רגע, בבקשה. יותר טוב מזה? תלך קצת. בבקשה – גוף חזק, משוחרר ונינוח כמו שצריך, בלי שום סימן לחולשה.
הרפגון: לא, תודה לאל. (משתעל.) חוץ מהשיעול הזה, שתוקף אותי מידי פעם.
פְרוֹזִין: זה כלום. הוא מאוד הולם אותך, אתה משתעל מאוד יפה.
(תרגום: אלי ביז'אווי)

ריאותיו הפגומות של מולייר, הפילו אותו למשכב מפעם לפעם ותקופה ארוכה התגורר בכפר המרפא באוטייל, שבו שמר על דיאטת חלב. כיוון שמחלת השחפת בה לקה הייתה חשוכת מרפא, נועץ מולייר ברופאים רבים ולמד מקרוב על מגבלותיהם.

יומנו של חולה – לב

הרופא הראשון לי שח: / לבך מימין גדול קצת. / הרופא השני נאנח / לבך התרחב קצת שמאלה. / הרופא השלישי הרצין ולאט: / לבך איננו גדול בצד. / נו, טוב. // הרופא הרביעי נאנח: / 'תאי לבך נקובים. / הרופא החמישי לי שח: / 'אין כתאיך טובים. / הרופא השישי פער עיניים / 'אותך רק ניתוח יציל עדיין. / נו, טוב. // הרופא השביעי נאנח / 'מבנה הלב הוא *מיטרי. / הרופא השמיני לי שח: / 'תצלום הרנטגן נורמלי. / הרופא התשיעי בדק ותמה: / לבך מאחר בשעה שלמה. / נו, טוב. // מה שאומר העשירי / לא אוכל, לצערי, לדעת – / כי טרם ערכתי אצלו ביקור. / אשאל בקרוב ואדע אז. / תשע דיאגנוזות אולי שונות, / אך העשירית בוודאי תצדק מאוד. / נו, טוב."

מתוך "שירים לרפואה" מאת אריך קסטנר. תרגום: יהודה אופן. הוצאת "עקד", 1965.

כריכת הספר
 "שירים לרפואה"

*דמוי מצנפת

המחזה האחרון של מולייר

"החולה המדומה" של מולייר, היא היצירה הקלאסית השלישית ברציפות ב"הבימה" שבה אני משתף פעולה עם השחקן יעקב כהן, אחרי שגילם את שילוק ב"הסוחר מוונציה" ואת הרפגון ב"הקמצן" ושיתוף פעולה שני עם המתרגם והמעבד אלי ביז'ואי. ההצגות זכו להצלחה, לא רק בארץ אלא גם בזירה הבינלאומית, כשהוזמנו לבימות התיאטרון היקורתיות בלונדון, מדריד, בייג'ינג וסנט פטרבורג. המחזה "החולה המדומה" הוא אולי המפורסם והמוכר ביותר של מולייר בישראל. מאז ההצגה ההיסטורית עם השחקן מאיר מרגלית בתיאטרון ה"אוהל", הוא הוצג כמעט בכל התיאטרונים בארץ ומכאן נובע גם האתגר למצוא לו פרשנות חדשה ומרעננת. המפתח עבורי להצגה הנוכחית, הייתה העובדה שזהו המחזה האחרון של מולייר אשר כשחקן גילם את כל התפקידים הראשיים במחזותיו. לכן, הבחירה שלו לכתוב ולשחק אדם המתחזה לחולה, דווקא כאשר הוא עצמו חולה מאוד במחלה שהוא יודע שאין לה מרפא, היא יותר ממפתיעה ואף מרגשת. ההחלטה של מולייר לכתוב סאטירה חברתית פוליטית המבקרת קשות את עולם הרפואה של צרפת במאה ה-17, כשהוא יודע שימיו ספורים והמאמץ הפיזי שהוא נדרש אליו בהתעקשות לשחק את התפקיד הראשי, מעוררים השראה בעיני. כמי שמבלה את רוב שנותיו בחדרי החזרות ובאולמות התיאטרון וצופה בשחקנים ובקהל, אין לי ספק שלתיאטרון יש תפקיד תרפויטי הן עבור השחקנים והן עבור הקהל. יחד עם היוצרים והשחקנים המופלאים, שהתמסרו למסע המורכב הזה, יצרנו הצגה שבמרכזה השחקן יעקב כהן החושף בפנינו, מנקודת המבט שלו, את תחושותיו ודעותיו על רופאים, בתי החולים ואמונות תפלות בתיאטרון. כל זאת, כשהוא חווה התקף חרדה ומוצא עצמו משתתף במעין סיוט תיאטרוני, שבמהלכו נחשפים הצופים לתהליך עבודה מזוהז על הצגה, החל מהקריאה הראשונה של המחזה, בחדר החזרות וגמור בהצגה הראשונה.

אילן רונן, חדר חזרות 19/05/2019

יעקב: (נבהל) שמע ישראל! זה אני הבאתי אותך? זה בראש? בשינה?
מולייר: (נינוח) אני כאן אולי... 500 שנה...
יעקב: מולייר! אז מה פתאום עכשיו? ...איך?
מולייר: ההצגה, אתה יודע חייבת להימשך.
יעקב: אני מבין...מסייה, אני רק אסביר לך מה-
מולייר: (קוטע) פרר ז'קוב, אי אפשר למות על הבמה.
יעקב: מה זאת אומרת, אתה בעצמך-
מולייר: אל תאמין לכל מה שאומרים לך...
זה טוב לביוגרפיה ולפנתאון
אבל במציאות זה לא בדיוק נכון
התמוטטתי אך פונית הביתה למות
נקברתי בפרז תקפוץ בהזדמנות
אבל אתה, אתה חולה?
יעקב: לא, אל תתחיל איתי.
מולייר: כי לי הייתה שחפת. וזה כן אמיתי.
ומה שהחזיק אותי חי, פֶּרֶר ז'ק
זה לכתוב, לשחק וקהל שצחק
אז כתבתי, לאור מצבי האישי, (משתעל)
תפקיד שאוכל להשתעל בו חופשי.
יעקב: (מופתע) אז לא התפקיד גמר אותך?
מולייר: מי, ארגן?
אם לא הוא, הייתי מת מזמן.
יעקב: אבל למות באותה הצגה, פעמיים?
מולייר: סגולה לאריכות ימים- לחיים! (מולייר מת)
יעקב: ז'אן בטיסט? (מולייר קם לחיים, יעקב נבהל) שמע ישראל!
מולייר: מה, אתה מפחד?
יעקב: פחד מוות!
מולייר: נפלא!
יעקב: מה נפלא?
מולייר: מתנה!
יעקב: מתנה?
מולייר: זכות גדולה!
אתה ילד, ז'קוב? מה- זה כולם יודעים:
אין כמו הבמה לטפל בפחדים
אני, כשהתחתנתי ופחדתי מבגידה
כתבתי את "בית ספר לנשים"
לא!
יעקב: כן, עובדה.
מולייר: חששתי להזדקן עני ומיותרם,
כתבתי-
יעקב: 'הקמצן'!
מולייר: מכיר?
יעקב: תשאל אותם (מצביע לקהל).
אתה פוחד לחלות או מהמוות כך נדמה
אין לך תרופה כמו 'החולה המדומה'
למות על הבמה ערב ערב פעמיים?
ואז לקום לצחוק ולקבל על זה כפיים?
בינינו, תפקיד אחרון לשחקנים דגולים
זה בטרדיה גדולה, לא בקומדיה שלי....

הכיסא עליו ישב מולייר בהופעתו האחרונה על הבמה בתפקיד ארגן

"החולה המדומה" בתיאטרון "הבימה"

משתתפי הפקת "הבימה", 1934

ברוך צ'מרינסקי בתפקיד ארגן, 1934

1977 1934

תרגום: נתן אלתרמן	תרגום: שאל טשרניחובסקי
בימוי: קלוד רג'י	בימוי: ליאופולד לינדברג
בכורה: 25/06/1977	בכורה: 11/08/1934
משתתפים: ארגן: יהודה אפרוני	משתתפים: ארגן: ברוך צ'מרינסקי
בלין: אביבה מרקס	בלין: תמרה רובינס
אנג'ליק: שרה הרשקו	אנג'ליק: חנה'לה הנדלר
לואיזון: גלית רויטמן	לואיזון: חנה'לה הנדלר
ברלד: אלכס פלג	ברלד: שלמה ברוק
דיאפאורוס: אברהם רונאי	קליאנט: רפאל קלצ'קין
תומס: צחי נוי	דיאפאורוס: יהושע ברטנוב
פורגון: פנחס הלר	תומס: אברהם ברץ
פלורן: ראובן גולדווסר	פורגון: חיים אמיתי
טואנט: דליה פרידלנד	פלורן: רפאל קלצ'קין
מר בונפוא: יעקב בן סירא	טואנט: נירה שיין
אחות רחמנייה: עדינה זילברשמיט	
אח רחמן: דרור לוס	

יהודה אפרוני (ארגן) ודליה פרידלנד (טואנט), 1977

הפקות נוספות:

התיאטרון הארץ ישראלי (התא"י), 1925
תיאטרון "אוהל", 1953 | תיאטרון "אוהל", 1965
"בימת היוצר", 1978 | תיאטרון "הקאמרי", 1990
תיאטרון באר שבע, 2010 | תיאטרון "החאן", 2012

• בהפקה הנוכחית הוסר דמותה של לוזיאן.
פלורן תורגם ל - מסייה שכיב מרע
ומר בונפוא תורגם ל - מסייה קרדום לחפור

כרזת תאטרון "אוהל", 1953

סייברכונדריה – היפוכונדריה בעידן הווירטואלי

חיפוש מידע רפואי באינטרנט הוא זול, קל, מהיר ומאפשר שמירה על אנונימיות כך שהבושה איננה גורם מעכב. לכן יותר ויותר אנשים נעזרים באינטרנט למציאת מידע בנושאי בריאות. חיפוש המידע והלמידה מובילים להעצמה ועלייה בתחושת הביטחון. הידע שנצבר יכול לשפר את התקשורת מול הרופא ומאפשר התמודדות פעילה ואפקטיבית יותר עם המצב הרפואי.

עם זאת, ישנם מקרים בהם החיפוש מוגזם ואינו מוביל להפחתה בחרדה. המושג סייברכונדריה, מורכב מן המילים סייבר – כלומר המרחב הווירטואלי כמו האינטרנט והיפוכונדריה – חרדת בריאות. הסייברכונדריה איננה אבחנה בפני עצמה, אלא התנהגות של צריכת מידע בריאותי באינטרנט באופן שאינו תורם לבריאותו של המטופל. הסייברכונדריה מאופיינת בצריכה אינטנסיבית של תכנים אשר באה על חשבון פעילויות חשובות אחרות ואפילו תפקוד הכרחי והתגברות החרדה בעקבות החשיפה אליהם. קשה להבחין האם קריאת המידע היא זו שהחלה את החרדה או שהייתה חרדה מקדימה אשר הקריאה הגבירה אותה, אך בעת האבחון והמשגת הסייברכונדריה ברור כי קיים מעגל שמחזק את עצמו: קיימת חרדה אשר מובילה את המטופל לחפש מידע באינטרנט ומידע זה מגביר את החרדה וכן הלאה.

בעוד שרוב האנשים המחפשים מידע רפואי באינטרנט ירגישו בטוחים יותר לאחר מכן, ההערכה היא שבקרוב 20% מהם החיפוש דווקא יגביר את חרדות הבריאות. ברוב המקרים, מטרת החיפוש להגיע לאבחנה שתסביר את התחושות הגופניות, במקרים רבים תהינה אלה תחושות גופניות שלא נמצא להן הסבר רפואי.

בעוד שרוב האנשים יחושו רגיעה לאחר מציאת המידע באינטרנט, אנשים עם סייברכונדריה יחושו חרדה גבוהה יותר לאחר החיפוש באינטרנט ובכל זאת יחזרו לאינטרנט ויחפשו מידע נוסף שיגביר את חרדתם אף יותר. ההנחה הפסיכולוגית היא שהתנהגות חוזרת על עצמה, אם בניסיונות הקודמים ניתן לה חיזוק (כמו הרגשה טובה או רגיעה), לכן הסייברכונדריה היא מעין חידה – מדוע לאחר ההרגשה הרעה בעקבות החיפוש באינטרנט, אנשים חוזרים שוב ושוב על אותה ההתנהגות?

ההסבר המקובל הוא שהחיזוק להתנהגות איננו מגיע בעת החיפוש באינטרנט או מייד לאחריו, אלא שהחיזוק או ההרגשה הטובה נובעים מן המחשבה שבסופו של דבר באמצעות החיפוש באינטרנט אשיג את המטרה. אשיג את האבחנה והטיפול שיובילו להפחתת הסימפטומים הגופניים והרגשיים כאחד. כך שדווקא העלייה בחרדה בעקבות החיפוש באינטרנט מובילה למסקנה שצריך לעבור לחיפוש אינטנסיבי יותר, שהחקירה הממושכת ומעוררת החרדה באינטרנט תוביל לפתרון ולהקלה.

הסבר נוסף מתייחס לצורך ל"דעת הכל". חוסר ודאות ועמימות הם מצד אחד מעוררי חרדה, אך מצד שני מרכיב קבוע בחייו של כל אדם. אנשים שקשה להם להתמודד עם חוסר ודאות ולכן רוצים "לשלוט בכל הידע הקיים", בעת החיפוש באינטרנט יגלו מאגר אין סופי של מאמרים, אבחנות, סטטיסטיקות ומושגים רפואיים שאינם מכירים. חקירה מתמשכת ומעמיקה יכולה להוביל לעוד מורכבויות שיעורו תחומים נוספים בהם האדם החדד אינו בקיא דיו. כך שאסטרטגיית ההתמודדות עם חוסר ודאות, בעיקר בקרב אנשים עם נטייה פרפקציוניסטית ("חייב להבין עד הסוף"), הדוחפת לקריאה באינטרנט יכולה להוביל להתגברות החרדה וחיפושים נוספים (אין סופיים) שבתורם מעצימים את החרדה אף יותר.

כאשר בוחנים את השפעת החיפוש באינטרנט, חשוב להכיר כי ישנם אתרים שיכולים לספק מידע שאינו נכון, חסר, פשטני מידי ואף כזה שיוביל בכונה למסקנה שתשרת את האינטרנט של יוצרי התוכן. מידע כזה לרוב יגביר את החרדה ולכן חשוב להיעזר בכללים לחיפוש נכון של מידע רפואי ברשת.

כדי לטפל או למנוע את הסייברכונדריה יש לנקוט בשתי גישות מרכזיות. הראשונה מערכתית, לפיה יש לנסות ולשנות את אופן הצגת התוצאות במנועי החיפוש כאשר מדובר בנושאי הבריאות. הכוונה היא שיעלו אתרים בהם המידע אמין ומבוסס ושבראש התוצאות יעלה מידע המתאר את ההסבר הסביר והמרגיע ולא החריג והמסוכן שמושך יותר צפיות ולכן מדורג כיום גבוה. בנוסף, יש לדאוג כי לקהל המחפש מידע בריאותי יהיו מאמרים אמינים, מקצועיים ועדכניים הכתובים בשפה הברורה לכל אדם ויענו על הצרכים האינפורמטיביים והפסיכולוגיים של המטופלים. הגישה השנייה, היא טיפולית פרטנית בה יש לראות את התנהגות הסייברכונדריה כחלק מחרדת הבריאות. יש להבין ביחד עם המטופל את התפקיד של ההתנהגות ואת הגורמים המחזקים אותה. במקביל, לזהות מאפיינים נוספים שכנראה תומכים בחרדה ומעודדים את החיפוש הלא-אפקטיבי באינטרנט כגון: התמודדות בעייתית עם חוסר ודאות, נטייה לפרפקציוניזם, חוסר אמון במערכות רפואיות, טעויות חשיבה ומאפיינים אישיותיים נוספים. כמובן שלא קיים דפוס אחד המאפיין את כולם ועל המטפל והמטופל לגלות יחדיו את המקורות ודרך הטיפול לחרדת הבריאות והסייברכונדריה הייחודית לו.

מאת ערן ברקוביץ – פסיכולוג רפואי, אתר "כמוני".

מומים אנושיים כנושאים לצחוק

כאשר שאל לאוי - 14 את המשורר ומבקר הספרות ניקולא בואלו, מי מהסופרים הביא כבוד למלכותו ביותר, השיב לו: "מולייר". "אין זו דעתך", אמר המלך, שגזל הרבה מזמנו של מולייר במשימות בידור שהטיל עליו לצורכי החצר, "אבל אתה בקי בכך יותר ממני". אף על פי שמולייר מעולם לא התקומם ממש על החברה היציבה של זמנו, והוסיף לכתוב פארסות קלילות להנאתה של חצר המלוכה - הוא היה מטבעו מבקר, שאינו יודע לאות, בבקרו בני אדם ומנהגים. מחזותיו "הקמצן", "גם הוא באצילים", "החולה המדומה", נדרשים על דרך הסאטירה להפעלתה החברתית של הבורגנות. חסידי הדת המקצועיים והאריסטוקרטים ראו עצמם מוקעים ב"טרטוף" וב"מיזנטרופ". שורה שלמה של מומים אנושיים - קמצנות, העמדת פנים, חטטנות, שטחיות - שימשה נושאים לצחוק אובייקטיבי ביצירותיו. החל מ"הענוגות הנלעגות" - הסאטירה הפריזאית הראשונה שלו על התחכום המזויף של החברה הגבוהה ב - 1659, וכלה ב"החולה המדומה", הקומדיה האחרונה שלו, שנכתבה שלוש עשרה שנים לאחר מכן - התמיד מולייר בהתקפתו על המידות הרעות והשגיונות של דורו. מידי פעם בפעם קמה עליו כת חברתית זו או אחרת וזעמה עליו; אויביו הדתיים הצליחו לעכב את העלאת הצגת "טרטוף", הסאטירה על הצביעות הדתית, במשך חמש שנים. כשמת ב - 1673, היו הוא ולהקתו שליטי הבמה הצרפתית, והוא התנשא מעל התוקפים וההתנפלות, ייסורי הנפש והעלבונות ושמר על יציבותו הנפשית והרגשית. אף כי מעת לעת התפלסם עם יריביו, לא היה בו שמץ של רשעות והוא המשיך להעשיר את מחזותיו בדמויות רעננות וערניות.

מבוסס על מאמר שפורסם בעיתון "מערב", לקראת העלאת מחזה על חייו של מולייר, 1980

ארגן - דמות ערטילאית הלובשת דמות הגוף

במחזה "אימפרוביזציה בורסאית" (1663), השיב מולייר לאויביו ומשמצייו על הטענה שבמחזותיו תיאר באופן מסווה אנשים מסוימים מהחברה הגבוהה. האם ארגן מבוססת על דמות ספציפית? אין לדעת! אנו נסתפק בתשובתו של מולייר בנושא, אותה שם בפי הדמות ברקור:

"...לא מכבר שמעתי את מולייר רוגז על כך בשיחה עם אנשים שטפלו עליו בדיוק מה שאתם טופלים. הוא טען שאין בעולם עניין שמרגיז אותו יותר מרינונים אלה המנחשים אל מי הוא מתכוון בדמויות שהוא מציג על הבמה. כוונתו, הוא אומר, לתאר את המידות בלי לגעת באנשים, וגיבורי הקומדיות שלו הם טיפוסים בדויים שאין בהם ממש, רוחות ערטילאיות שדמינו מלביש אותן גוף ודמות הגוף, על מנת לשעשע את הצופים והוא היה מצטער מאוד אילו פגע מעולם פגיעה כלשהי, ואם יש בעולם עניין העשוי להשניא עליו את מלאכת חיבור הקומדיות הרי זה אותו מנהג לבקש ולמצוא במחזותיו רמזים אישיים, בעוד אויביו מעירים ומעוררים לכך את הקהל, על מנת לסכסך בינו ובין אנשים שלא עלו כלל על דעתו. ואכן, הצדק אתו, לדעתי. למה, במחילה מכבודכם, לייחס כל דיבור שלו וכל תנועה לכתובת מסוימת ולהביא עליו אי נעימויות בהכרזות כגון "הוא משחק את פלוני", בעוד שעל צד האמת אלה דברים שאפשר לתלותם במאה אנשים? מאחר שתכליתה של הקומדיה היא לתאר באופן כללי את מומיו של האדם, בייחוד את מומיהם של בני דורנו, הרי ברור כי כל דמות שמולייר מציג לפנינו אינה יכולה שלא להזכיר את מישהו ואם נגזר עליו שיאשימוהו כי הוא מרמז בכוונה תחילה אל כל אלה שאותם מומים מצויים בהם, הרי מוטב שימשוך את ידו בכלל מכל אותו עסק של חיבור קומדיות".

(תרגום: נתן אלטרמן)

מבוסס על מאמר שפורסם לקראת העלאת "החולה המדומה" בתיאטרון "הבימה", 1977.

שיר סיום

תיאטרון הוא רופא ורופא די מרשים
מתלוצץ עם חוליו וחובב אנשים
גם שהוא מבקר זה כי הוא בעדם
שבכל זאת נהיה קצת יותר בני אדם

עבורכם הקהל הוא מזור לשגרה

שואפים לריאות - וחוזרים חזרה.
עבורנו שכאן, אף חמור המצב
זהו סם שפשוט אי אפשר בלעדיו

תיאטרון... תיאטרון...

גם שהוא מבקר זה כי הוא בעדם
שבכל זאת נהיה קצת יותר בני אדם

אם הגעתי קצת חולה
אם משכורת התעכבה
כשמולך אולם מלא
השעה - שעה טובה

אתכם לא נרפא
אך זו לא רק הפוגה
אם נכנס דבר מה
כשיוצאים מהצגה

אז אחלו לנו כל ערב
רפואה שלמה כזאת
ונשוב למציאות כשיכבו האורות.

אלי בי'זאווי, מתוך ההצגה.

אלי ביז'אווי (נוסח עברי)

יליד 1978, בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת "סמינר הקיבוצים". בין תרגומיו: "אותלו", "סיפור הפרברים", "בית ספר לנשים", "שורת המקלה", "קברט", "שיגעון המוזיקה" (ת. הקאמרי); "1984", "הקמצן", "יחסים מסוכנים" (ת. הבימה); "טרטיף", "לצאת מהארון", "אוליבר!", "Avenue Q", (ת. בית ליסין); "הורים איומים", "רומיאו ויוליה", "פיאף", "שחק אותה סם", "טירונות בלז" (ת. באר שבע); "שנה עם צפרדי וקרפד" (ת. המדיטק); "בילי אליז", "היפה והחיה" (תיאטרון מסחרי); "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "בדלתיים סגורות", "תשוקה" (ת. הספריה); "ליצנים של אלהים", "אל נקמות" (סל"ה יורם לוינשטיין); "ציפורים כולם" (תיאטרון הלאומי La Colline, פריז). כתיבה: "לא דובים ולא יער", "אריה הספריה" (ת. המדיטק). בימוי - בת. באר שבע: "פיאף". בת. הקאמרי: "תעלת בלאומילך". בת. הספריה: "תשוקה" (סונדהיים), "בדלתיים סגורות", "היפה והחיה". קולנוע: כתיבת התסריט ל"בנות", סרטו של איתן פוקס. זוכה מלגת קרן אמריקה-ישראל (שרת) לבימוי בשנים 2002-2006. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום על שם עדה בן נחום לשנת 2014 על תרגומו ל"טרטיף". זוכה פרס התיאטרון הישראלי בקטגוריית מתרגם השנה לשנים 2015, 2016, 2017 על תרגומו ל"רומיאו ויוליה", "הורים איומים" ו-"1984".

אילן רונן (בימוי)

מנהלו האמנותי של תיאטרון הבימה (2004 - 2016). מנהלה האמנותי של קבוצת צעירי הבימה (1996-2004). מנהלו האמנותי של תיאטרון הקאמרי (1984-1992). מנהלו האמנותי של תיאטרון החאן (1975-1982). שותף להקמת הבמה הסאטירית בתיאטרון "צוותא" (1977). בנובמבר 2011 נבחר לנשיא "איחוד תיאטראות אירופה" (UTE) וב-2013 נבחר לקדנציה נוספת. בין עבודותיו - "עקומים", "מחכים לגודו" (ת. חיפה, על עבודה זו נבחר ע"י אוניברסיטת משיקן לאחד הבימאים הבולטים בשנות ה-80); בת. בית ליסין: "מוותו של אנרכיסט", "חשמלית ושמה תשוקה", "אוסלו"; בת. הקאמרי: "טוב" (הצגת השנה ובימאי השנה בעיתון "מעריב"), "קסטנר" (פרס מסקין למחזה המקורי), "מיכאל קולהאס", "אמא קוראז", "גם הוא באצילים", "נורה", "חפץ", "הבכנים"; בת. הבימה: "החייל האמין שוויק", "קן הקוקיה", "מחכים לגודו", "הקומיקאים", "כתר בראש", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מלחמה", "הלהקה", "אנה קרנינה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "הסוחר מוונציה" (ההצגה הזמנה לייצג את ישראל בפסטיבל שייקספיר הבינלאומי, בתיאטרון "הגלוב" בלונדון, במאי 2012), "הקמצן", "חשמלית ושמה תשוקה", "הוא", "יחסים מסוכנים", "לבד בברלין". זכה בפרסים ע"ש משה הלוי, שמעון פינקל, יוסף מילוא, פרס רוזנבלום. ביים את "קסטנר" בת' העירוני של הילברן, גרמניה (1988), ההצגה "מיכאל קולהאס" השתתפה בפסטיבלים בינלאומיים באדינבורג וורשה (1987/8), בסיבוב הופעות בגרמניה (1988) וברוסיה (1990). ביים את "גם הוא באצילים" בתיאטרון "מאלי" במוסקבה (1990). ההצגה "מחכים לגודו" השתתפה בפסטיבל מצ'סטר (1994), "מעגל הגיר הקווקז" בפסטיבל בינלאומי לתיאטרון גרמני (2000), "מלחמה" בתיאטרון "סטאבילה", טורינו, בתיאטרון "קאסונה", בודפשט, בתיאטרון "בולאדרה", בוקרשט (אפריל 2007), ב"תיאטר דואה פארמה" (2008), "אנה קארנינה" בבוקרשט (2008), "מסילה לדמשק" במוסקבה (2012), "הסוחר מוונציה" במדריד (2013), "הקמצן" בבייג'ינג ובסנט פטרבורג (2016), "לבד בברלין" בפסטיבל ID, תיאטרון הגורקי בברלין (2017), "מחכים לגודו" בפסטיבל הבינלאומי בקלז (2018). לאחרונה ביים את "אוגוסט: מחוז אוסיג" ו"הכל חייב להבריק" ב"קורפירסטנדאם תיאטר", ברלין ואת "ביקור הגברת הזקנה" בתיאטרון מאלי, מוסקבה. "קרומ" מאת חנוך לוין בתיאטרון הקאמרי, "מיכאל קולהאס" ו"מי מפחד מוירג'יניה וולף" בתיאטרון "הבימה", "אוסלו" מאת ג'י. טי. רוג'רס בתיאטרון בית לסין ו"מחכים לגודו" מאת סמואל בקט בתיאטרון יפו, במסגרת הפסטיבל הבינלאומי ג'אפא.

סבטלנה ברגר (עיצוב תפאורה)

בוגרת ביה"ס ע"ש גרקוב (רוסטוב, רוסיה) והחוג לתיאטרון באוניברסיטת ת"א. בין עבודותיה בעיצוב תפאורה - בת. הבימה: "קוריולאנוס", "תחתונים"; בת. הקאמרי: "אניהו", "סוס אחד נכנס לבר", "עד לא ידע"; בת. באר שבע: "4 דקות ו-12 שניות", "האפקט", "כלוב העליזים", "דונה פלור נשואה לשניים", "גרין מייל", "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה"; בת. בית ליסין: "מלך הכלבים", "משרתם של שני אדונים", "הים הכחול העמוק", "עקר בית", "מדליה להר"; בת. החאן: "יתוש בראש", "מוותו של אנרכיסט", "העולם האחר", "אוי אלהים", "הנשים עליות מוינדזור", "דוד וניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהבת הדרקון", "אותלו", "המצליחים", "נישואים", "קץ", "אוסר", "צל חולף"; בת. גשר: "הלילה ה-12"; בת. חיפה: "איש הכריות", "מחיר הכבוד", "משהו למות בשבילו"; בת. המדיטק: "הכיתה המעופפת", "מומו", "אמיל והבלשים", "יותם ועלי", "ספר הג'ונגל"; בת. לילדים ולנוער, באר שבע: "מלכת השלג". עיצוב תלבושות - בת. הבימה: "קוריולאנוס", "מירלה אפרת", "משפחה עליזה", "פירורים", "ארטון", "טנגו"; בת. באר שבע: "גן הדובדבנים", "אבודים ביונקרס", "עפיפונים", "הרולד ומוד", "הגיבן מנוטרדאם", "טירונות בלז", "בין חברים"; בת. גשר: "שונאים-סיפור אהבה"; בת. הקאמרי: "גם הוא באצילים"; בת. חיפה: "איש הכריות", "מחיר הכבוד", "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי"; בת. יידישפיל: "אהבה אחרונה", "החזן מוילנה", "ילדי הצל". זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2008-2009 ("אמיל ובלשים"). זוכת פרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תפאורה 2017 ("מלך הכלבים").

ילנה קלריץ (עיצוב תלבושות)

מעצבת בית תלבושות ומנהלת מתפרה. בוגרת בהצטיינות תואר ראשון ושני באוניברסיטת תל אביב בעיצוב תפאורה ותלבושות. מלמדת בחוג לתיאטרון ובחוג רב תחומי באוניברסיטת תל אביב. בין עבודותיה - בת. הבימה: "גבעת חלפון אינה עונה", "מאחורי הגדר", "מי מפחד מוירג'יניה וולף", "מיקה שלי", "עקומים", "סימני דרך", "שייקספיר מאוהב", "עלובי החיים", "אויטה", "פאניקה", "גברתי הנאוה", "רעל ותחרה", "לא ביום ולא בלילה", "כי בנו בחרת", "ארוחה עם אידיט", "מוריס שימל", "לילה במאי", "הזוג המוזר", "אילוף הקטן", "אוגוסט מחוז אוסיג", "שעה יפה ליוגה", "המחלוקת", "אנה קרנינה", "נודניק", "הנאהבים והנעימים", "יום הולדת לג'וזפה", "המאובן"; בת. גשר: "כולם חוצים להוליווד", "וריאציות לתיאטרון ולתזמורת", "מיסטר ברינק", "גן הדובדבנים", "מינכהאוזן אל כל האמת על השקר"; בת. החאן: "אוסר"; בת. הקאמרי: "כובע הקש האיטלקי"; בת. באר שבע: "בית הקפה", "איזבלה", "נערה מהכפר"; בת. בית ליסין: "אני לא רפפורט"; בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הממלכה של קנסוקיי", "צבעים בחול", "יש לי ילד זיגזג"; בת. המדיטק: "שמשון בר לשון", "פינוקיו". בשנים 1995-1998 קיבלה פרסים מטעם קרן התרבות "קרן שרת" ובשנת 1998 פרס יונסקו בפרויקט קבוצתי על עיצוב תפאורה למחזה "המלט" בתערוכה הבינלאומית PRAGUE QUADRENNIAL.

אתיר לקנר (מוסיקה)

מלחין ומעבד. נגן פסנתר, סקסופון וחליל צד. בוגר תואר ראשון בקומפוזיציה בביה"ס למוסיקה ע"ש בוכמן מהטד באוניברסיטת תל אביב. בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין" במגמה למוסיקה. זוכה פרס הצטיינות על הישגיו הלימודיים. הלחין מוסיקה מקורית להצגות: "סיראנו דה ברז'ראק", "תמונות מחיי נישואין", "רומיאו ואימא", "צייד המכשפות", "לא לריב" (ת. הקאמרי); "המקרה המוזר של הכלב בשעת לילה", "חתולה על גג פח לוהט", "המוגבלים", "עקר בית", "ביבר הזכוכית", "השחקנית", "הוא הלך בשדות", "האורחת", "אהבת מוות", "מנדרגולה", "שבטים" (ת. בית ליסין); "פינוקיו" (בית ליסין) והתיאטרון הארצי לנוער; "הקוסם מארץ עוץ", "המלאך" (בית ליסין והמדיטק); "הילד הזה הוא אני", "הלב של ירושלים" (תיאטרון ארצי לנוער); "דה גבלר", "בית בובות" (ת. הספריה), "אני אתגבר" (ת. הנפש). בטלויזיה: אירווידיון 2019, "רחוב סומסום", "כח הקצב", "צומי ומולי", "ערוץ הופ!" בין עבודותיו כמעבד מוסיקלי: מופעי קלאסי רוק (האופרה הישראלית), בתיאטרון: "סיפור הפרברים", "אופרה בגרוש", "שורת המקלה", "שיגעון המוסיקה" (ת. הקאמרי); "חברות הכי טובות" (הקאמרי ובית ליסין); "משאלה אחת ימינה", "אחים בדם", "אביב מתעורר", "חלום של לילה בלב קיץ", "ברדווין פינת פרשמן", "תמונות יפואיות", "משחק ילדים" (בית ליסין); "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא" (ת. הבימה); "זורו - המחזמר" (שנחאי, סין); "פרח נתתי לנורית", "שבולול" (ת. הקיבוץ); "שורת המקלה", "מצחיקונת", "חתולים", "ג'קיל והייד", "איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ" (ת. הספריה); שיקגו (יורם לוינשטיין). בטלויזיה: "דה ווייס", "אקס פקטור" (ערוץ 2). זוכה פרס היוצר המבטיח - פסטיבל "פותחים במה" 2008, בית ליסין. זוכה פרס באדיבות שרגא בר. הבימה.

אביב כרמי (טואנט)

בוגרת הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2014. בין תפקידיה - בת. הבימה: "המורדים" (אלמה, בשיתוף ת. הקאמרי); בת. גשר: "המחברת הגדולה" (הסבתא, "חוות החיות" (נפוליאון). בטלוויזיה: "מיגל" (אמירה). הייתה מועמדת לפרס השחקנית המבטיחה על משחקה בהצגת "המורדים".

יעקב כהן (ארגון)

בוגר "בית צבי", 1984. בין תפקידי - בת. הבימה: "מיקה שלי" (קדוש), "הצמח של אבא" (עזרא), "זקן", "אבא גוריו (גוריו), "הקמץ" (הרפגון), "הסוחר מוונציה" (שיילוק), "ארוחה עם אידיט", "הזוג המוזר" (פליקס), "הנהג של מים דייז" (הוק), "מבקר המדינה 2005" (נמרוד שחר), הצגת היחיד "אני והוא", "קופסה שחורה", "אבנים בכיסים", "נאסר א-דין", "בוסתן ספרדי" (מושון/שמשי/חכם עמרם); בת. הקאמרי: "אקיש ופופצ'ה", "חוות החיות", "אני לא רפפורט", "נכנע ומנוצח", "המתלבט", "חפץ" (חפץ), "קומדיה של טעויות" (דרומיו); בת. באר שבע: "ברכה"; בת. בית ליסין: "בוז לירח"; בת. לילדים ולנוער: "פז הדוב", "מלכות דוד", "תרנגול כפרות"; בת. השעה: "סולם יעקב"; בת. הספריה: "מר סליק", "גבר בודד במלכות", "מתי ומילי"; עם מוטי בהרב: "חוג לדממה", "סנגר"; בתיאטרון הפרטי: "תום סויר והקלברי פין", "זורו", "נסיך האגדות", "שרק" (החמור); בפסטיבל עכו: "היה כבר עדיף להישאר בחיים" (פרס השחקן המצטיין); באופרה הישראלית: "הספר מסיביליה". בטלוויזיה: "רצח תרתי משמע", "כתר בראש", "רותי נעים", "אשה מציפן", "קומדי בר", "שנות ה - 80", תכנית האירוח "מחר שבת", "הבורר"; בקולנוע: "אבא גנוב", "כבלים", "שחור" (שלמה). בימים אלה מעלה מופע סטנד-אפ חדש. הנהח את טקס הדלקת המשואות, 2018.

שרון גל (תנועה)

קוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול המחול ב"סמינר הקיבוצים" (2008). קוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה בניהולו של שי פיטובסקי (2009-2014). בין עבודותיה - פסטיבל עכו 2018: "תופס רגע", בסמינר הקיבוצים: "ביאטריצה" (בשיתוף צוותא), "מגירות"; בת. הבימה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה על עבודה זו), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "השבועה", "המאהב", "הקמץ", "אלוהים מחכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני?", "מוטרפים מאהבה", "פליישר", "סיפור פשוט", "הצמח של אבא", "LOVE, LOVE, LOVE", "שייקספיר מאוהב", "פילומנה", "אמא אמרה שאסור", עושה כרצונו", "התקווה", "גבעת חלפון אינה עונה"; בת. בית ליסין: "אוסלו", "דברים שאני יודעת"; בת. החאן: "האדרת"; בת. גשר: "מסעות אודיסאוס"; בת. חיפה: "חמור שכולו תכלת", "אמא תרזה איננה", "יש רופא באולם"; בת. אלעד: "מעבר להרים", "רומאיו ויליה"; בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס"; בת. המדיטק: "מופע זוגי", "מושלמת", "ילדי בית העץ", "נשיקה בכיס", "המסע המופלא לארץ המילים"; בת. הארצי לילדים ונוער: "פומי - הטפיר שאיש לא מכיר"; ב"חג המחזמר": "משיח". זוכת הפרס ע"ש אלה דן לשנת 2015.

דיו וולושין (עיצוב תאורה)

בוגר "סמינר הקיבוצים" בתיאטרון. עיצובים: "אח אח בום טראח", "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2003, 2009), "אישה בחולות" (תיאטרון יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב, 2006), "נשים זרות" (תיאטרון יפו, זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב, 2007), "החוטם", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "השבועה", "הקמץ", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "חיים מסוכנים", "קורילונס", "סיפור פשוט", "לבד בברלין", "1984", "עקומים", "גבעת חלפון" (ת. הבימה); "הקסם של אורנה" (תיאטרון אורנה פורת 2010-2011 זוכה פרס תאורן הצגות הילדים); "אורפא", "חליל הקסם" (האופרה הישראלית); "ערבה" (תיאטרון נוצר, זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב, 2012); "הייד", "המכשפה בבית ממול" (תיאטרון המדיטק, זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה, 2012); "מלאכת החיים", "הר לא זז" (זוכה פרס התיאטרון, 2016), "מלך הכלבים", "הסודות", משרתם של שני אדונים", "אוסלו", "לילה אחד מרקוביץ" (ת. בית ליסין); "משהו למות בשבילי", "בומרנג", "חמור שולו תכלת", "ליל העשרים", "איך לקום מכיסא" (ת. חיפה); "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "חוות החיות" (ת. גשר); "ירק אתמול נולדה", "בין חברים", "רומאיו ויליה", "גרין מייל", "הרולד ומוד", "בימנו לא יוצאים לדו קרב", "דונה פלור", "האפקט" (תיאטרון ב"ש); "החדר האחורי", "קרום", "זה אני" (ת. הקאמרי), "מלכת השלג" (תיאטרון לילדים ונוער ב"ש, זוכה פרס הצגות הילדים 2017).

אריק אביגדור (וידאו)

מנהל מחלקת הסאונד והווידיאו של תיאטרון הבימה. זוכה צל"ש תיאטרונטו 2019 על כתיבה ובימוי ההצגה "תהליך תופס מקום". הלחין מוסיקה להצגות בת. הבימה: "תמונות מחיי נישואין", "אלינג", "משוגעת", "השחקן", "ארוחה עם אידיט", "מונוגמיה", "אם יש גן עדן". עריכה מוסיקלית: "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "חתול תעלול", "פעם בשנה". בת. הקאמרי: "נישואים גרעיניים". בתיאטרון המדיטק: "רשת בטחון". עיצב סאונד להפקות מוסיקליות, ביניהן: "מרי לו", "הברווזון", "ללכת עד הסוף", "39 המדרגות", "יוסף וכתונת הפסים המשגעת", "כמעט נורמלי", "איש חסיד היה". יוצר וידאו להצגות, ביניהן: "סיגל", "מסילה לדמשק", "דור שלישי", "נעצר בחצות", "אווטיה", "הצמח של אבא", "תמונתו של דוריאן גריי", "לבד בברלין", "רשת בטחון", "פעם בשנה", "עיתונאי על תנאי". "קח את אבא שלך ולך לעזאזל". "זרים מושלמים". "מקווה".

בן יוסיפוביץ' (קלאנט)

שחקן ובמאי קבוצות תיאטרון לנוער. גדל והתחנך ב"בימת הנוער", רחובות. בוגר בהצטיינות של התיכון הארצי לאמנויות ע"ש תלמה ליון, 2008. בוגר לימודי משחק בבית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. זוכה ערבי מלגות במסגרת לימודיו ובפרס ראשון בתחרות ארצית ע"ש ספי ריבלין ז"ל. זוכה הפרס ע"ש אהלה הלוי לשחקן מבטיח בתיאטרון הבימה, 2016. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשחקן המבטיח, 2016. זוכה פרס השחקן בפסטיבל חיפה הבינלאומי להצגות ילדים על משחקו בהצגה "ספר השיאים של פוז", 2019. בין תפקידיו - בת. הבימה: "ז'קו", "לבד בברלין", "קוריולונוס", "1984" (סיים), "הילד חולם" (האב, פקיד ההגירה), "המלך ליר" (אוסוולד), "יש חופא באולם" (לזלי), "גבעת חלפון אינה עונה" (שמגר); הצגות "סמינר הקיבוצים" בהבימה: "המלט" (המלט), "נמר חברבורות" (פינק), "אהבתי הראשונה"; בחג המחזמר בת-ים, 2016: "בית המצוות" (רב/כומר). יוצר ושחקן המופע "בירה וזכירה", העוסק בזיכרון השואה דרך תיאטרון וסאטירה. בטלוויזיה: "על הספקטרום" (עמית), "כפולה", "בת אל הבתולה".

אלכס קרול

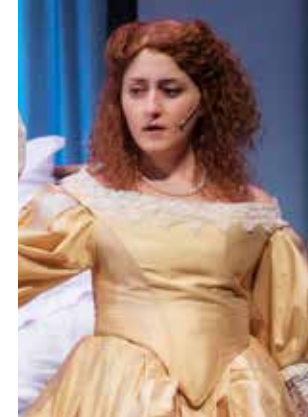
(דוקטור פורגון/נוטריון/מולייר)

שחקן ומוסיקאי. בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2012. זוכה מלגת חב' סנו-משפחת לנדסברג לשחקן מבטיח. זוכה הפרס על שם אלה דן לשחקנים צעירים מצטיינים, 2017 על תפקידו בהצגה "1984". בין תפקידיו - בת. הבימה: "מאחורי הגדר" (גרגורי/כומר), "המלך ליר" (אדמונד), "הילד חולם" (בשיתוף ת. הקאמרי), "מיכאל קולהאס" (היונקר ונצל פון טרונקה), "1984" (ווינסטון), "לבד בברלין", "קוריולונוס" (אופידיוס), "אדיפוס- תיאור מקרה" (אדיפוס), "נעצר בחצות" (האנס ליטון), "הכחה שלנו" (רישק, בשיתוף ת. הקאמרי), "אדם לא מת סתם" (יאשק לייב). "שרוליק" (הקאמרי בשיתוף יורם לוינשטיין); בת. באר שבע: "הכל אודות חווה", "המערה של סלמנקה", "מומו" (ת. המדיטק), "הכבש השישה עשר" (ת. ארצי לנוער), "דלתות" (ג'ים מוריסון, צוותא בשיתוף יורם לוינשטיין). בחו"ל: פסטיבל התיאטרון של בלומנאו, ברזיל 2012, "דונה פלור נשואה לשניים" (ואדיניו). FESTIVAL OLIVE, במילאנו: מחזמר בהשתתפות שאותו גם הלחין. מאסטר קלאס עם הבמאי החסי לב דודין ונבחר המורים של האקדמיה למשחק בסנט פטרסבורג. בטלוויזיה: "תאג"ד" (אלכס הרופא), "זוגי אימפריה" (אוטו), "יום האם". קולנוע: "קאפו בירושלים". מופיע ברחבי הארץ עם המופע "מי אני באמת" המורכב משירים שכתב והלחין.

יעל לבנטל (בלין)

בוגרת הסטודיו למשחק של ניסן נתיב. בין תפקידיה בתיאטרון - בת. הבימה: "גבעת חלפון אינה עונה" (סיניה קונסטנזה), "הרובוטית" (חצלת גרס), "נפגעי חרדה"; בת. בית ליסין: "שעה של שקט", "חתולה על גג פח לוחט", "ארוחת פרידה", "שבטים", "חברות הכי טובות" (פרס אגודת הידידים של תאטרון בית ליסין על תפקיד זה ומועמדות לפרס התאטרון, 2014), "שם פרטי", "פרינסס מרי 7", "רק אתמול נולדה", "עשו עליך פעם סרט"; בת. חיפה: "אמא תרזה איננה", "מהוללת", "קרקס של יהודים", "שלוש מסיבות", "ראש משוגע"; בת. הקאמרי: "שידוכים", בת. הרצליה: "בוא לא נדבר על זה"; בת. הספרייה: "המסיבה של אביגיל". כמו כן שיחקה בהצגות בתאטרון החאן בירושלים, בפסטיבל חיפה להצגות ילדים ובפסטיבל עכו. בטלוויזיה: "אחותי קפצה כיתה", "מסכים", "לא לפני הילדים", "החיים זה לא הכל", "מעורב ירושלמי", "בנות" ו"החיים על פי אורלי" (סדרת בת אינטרנטית של "החיים זה לא הכל"). מעלה את מופע הסטנד אפ, פרי עטה, "החיים על פי יעל לבנטל".

הילה שלו (אנדליק)

בוגרת הסטודיו למשחק מייסודו של יורם לוינשטיין, 2012. בין תפקידיה - בת. הבימה: "השבועה" (שדה/מפעילת בובת ילד), "המאהב" (דאפי), "חיזור גורלי", "משפחה עליזה" (מרי), "סיפור פשוט" (מינה צימליך), "LOVE, LOVE, LOVE" (רוז), "אגדת רובינא" (חנה רובינא, בשיתוף ת. השעה), "סימני דרך" (נעמי א'), "קח את אבא שלך ולך לעזאזל" (חגית), "המורדים" (זמרת), "מאחורי הגדר" (איטה כץ). "מסע הדוד מקס" (ת. חיפה). "שרוליק" (סל"ה בשיתוף ת. הקאמרי); בת. המדיטק: "כטוב בעיניכם" (בשיתוף ת. בית ליסין), "הכבש השישה עשר" (בשיתוף ת. ארצי לנוער), "מומו", "מופע זוגי". בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "אי המטמון". זוכת הפרס ע"ש אלה דן לשחקנים מצטיינים, 2017

בן יוסיפוביץ', יעקב כהן, אביב כרמי

רוברטו פולק, אלכס קרול, דניאל סבג, אורי הוכמן, יעל לבנטל, הילה שלו,

אור משיח (מסייה שני-מרע)

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה "בית צבי", במהלך לימודיו זכה במלגות: זוהרה שאקוב, אהוד מנור, ראש עיריית רמת גן. זוכה פרס אסיטז' לכוריאוגרפיה לשנת 2014. בין תפקידיו- בת. הבימה: "סימני דרך" (פרנק פלג/ אהרניק), "גבירתי הנאוה", "שייקספיר מאוהב", "הקדמון והמטאטא", "מה עושים עם ג'ני"; בת. הקאמרי: "סיפור הפרברים" (טיזר), "שיער" (סמל הרמן), "קזבלן" (מר שמעון); בת. חיפה: "בילי שוורץ"; בת. הספריה: "שיער" (קלוד), "שורת המקלה" (דון), "מאסטר", "טום ג'ונס", "מעשיית חורף", CATS. תיאטרון מחול: "פרמיירה", "המצפה". באנגלית: All My Sons, Tom's diner, Rainmaker. הצגות ילדים: "מולאן", "הקוסם", "בייגלה", "ד"ר דוליטל", "פיטר פן", "טרם קידס" ועוד. כמו כן כתב מוזיקה מקורית להצגה "באבלינה" ועיצב תנועה להצגות "הלב", "בוא אליי פרפר נחמד", "פצפונות ואנטון", "האף של ואן גוך", "הנרקיס מלך הביצה" ו"מלך היער".

רוברטו פולק (בראלד)

בוגר לימודי משחק באוניברסיטת תל אביב. בין תפקידיו בתיאטרון - בת. הבימה: "מאחורי הגדר" (מוטל/רב), "עקומים" (הדוד פרדי), "מיכאל קולהאס", "תמונתו של דוריאן גריי" (פרנסיס/משרת), "סיפור פשוט" (ברוך מאיר הורביץ), "הבן הטוב" (אריה), "עת דודים" (סניה), "אדם לא מת סתם" (נחום לייב), "טייבלע והשד שלה", "הדיבוק" (המשולח), "מוריס שימל" (בשיתוף ת' חיפה), "ביקור הגברת הזקנה" (מפקד המשטרה); בת. נווה צדק: "אדם בן כלב", "מחלקה 3 כיתה ו'"; בת. בית ליסין: "שיחות עם אבי", "חשמלית ושמה תשוקה"; בת. באר שבע: "זינגר", "יתוש בראש"; בת. חיפה: "הפלשתינאית", "מקבת", "הבולשת חוקרת", "נשף מסכות", "הבחורים בדלת ממוול", "המקום ממנו באתי", "המלביש" (המלביש); בת. הקאמרי: "אחרי החגים", "שירה"; בצוותא: "דממה"; בת. תמונע: "מעשה בטבעת". בטלוויזיה: "ארץ מולדת", "סיפורים בראש", "התזמורת", "הם יגיעו מחר", "כל דיכפין", "המשרד" (קחול), "השמינייה" (הברטו), "מתים לרגע". בקולנוע בהפקות בינלאומיות: "שתיקתו של משורר" (גרמניה), "החולמים" (צרפת), "החיה" (ארה"ב), "גנבים בלילה", "פגישה עם נוס" (אנגליה). בארץ: "אות קין", "מאחורי הסורגים", "אל עצמי", "המאהב", "נו טה מטס", "גמר גביע", "פגישות ופרידות", "ללקק את התות", "שמיכה חשמלית ושמה משה", "התחלפות", "גט", "הלוויה בצהריים", "הבשורה על פי אלוהים".

דניאל סבג (תומאס דיאפוארוס)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בין תפקידיו - בת. הבימה: "הרובוטית" (שיר פז), "המורדים", "פילומנה" (מיקלה), "תמונתו של דוריאן גריי" (ג'ים), "אשה בורחת מבשורה" (עופר), "הוא", "אבא גוריו" (ביאנשון), "הקמצן" (לה-פלש/ לה מרלוש), "הסוחר מוונציה" (לנצלוט), "עת דודים" (נחומי), "רעל ותחרה" (רב פקד או'הארה), "מלכת היופי של לינאן" (ריי דולי), "כל החיים לפניו" (מומו), "איש עומד מאחורי אישה יושבת", "מישהו ימות בסוף" (ג'ו), "אם יש גן עדן" (בייליס); בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "שמור על הכדור", "מחסן השטוזים של דתיה", "בגדי המלך החדשים"; בת. השעה: "האסופית"; בת. צוותא: "בתולים"; בת. תמונע: "החברים של ננה"; במעבדת תרבות דימונה: "שלג ויער"; בקפה קאמרי: "25". "החולד הקטן" (הפקה פרטית בבימוי אהרון לוין). בטלוויזיה: "הקיבוצניקים", "חיים אחרים" (גדעון, קשת), "ק.ק. קטמנדו" (קשת), "זגורי אימפריה" (אבישי), "רון", "כוכב הצפון" (yes).

אורי הוכמן (מסייה דיאפוארוס)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב ובי"ס רימון. שירת בלהקת הנח"ל ובתיאטרון צה"ל. בין תפקידיו - בת. הבימה: "המוות יושב לידי" (המספר), "כתר בראש" (אדוניה), "הקומיקאים", "אנה קרנינה" (סטיבה), "אוגוסט: מחוז אוסייג", "ארוחה עם אידיט", "פוסט טראומה", "מוריס שימל" (עמוס פופ), "הסוחר מוונציה" (גובו הזקן), "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שווייק", "חיזור גורלי", "קוריולונוס" (מנניוס), "לבד בברלין", "עלובי החיים" (טנארידיה), "1984", "מיכאל קולהאס", "עיתונאי על תנאי", "הרפתקאות דוד אריה", "עקומים", "גבעת חלפון אינה עונה" (שמגר); בת. הקאמרי: "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "דבר מצחיק קרה", "שיינדלה" (יוסל), "פעורי פה", "קרם" (ברטולדו); בת. גשר: "הנהר" (ואסילי דאניליץ); בת. חיפה: "אירמה לה דוס" (רובר); בת. החאן: "אנה גלקתיה", "הנסיכה איבון", "מילה של אהבה", "מלחמה על הבית", "בגידה"; בת. תיאטרונטו: "געגועי לקסינג'ר". הצגת בידור: "פלפל אל חאפלה". בטלוויזיה: "תמרות עשן", "שטיסל", "ניו יורק", "נפלת חזק", "השמחות", "שאטו עין כרם", "עקרון ההחלפה", "מלכות", "הפסיכולוגית", "עיר מקלט", "גאליס", "הפוליאקובים", "מטומטמת" (חג'בי), "לתפוס את השמיים", "בית המשאלות", "הבורר" (מוטי קורץ), "עממיות", "הקלמרים" (יואש), "השוטר הטוב", "חברות", "פרנקו וספקטור", "הכל דבש", "מריו", "בלתי הפיך", "עיר מקלט" ו"דאנסטורי". בקולנוע: "באמצע הסרט", "הפיתוי", "קצוות פרומים", "רוק בקסבה", "מחכים לסורוקין", "בננות", "זיטם מון אמור", "ארבע על ארבע", "הבנדוד", "פרה אדומה". זוכה פרס רוזנבלום, 1999.

ההצלחות הממשיכות

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן
בשיתוף התיאטרון הקאמרי

הרפתקאות דוד אריה

הצגת ילדים
מאת ניצן לוי
בימוי: רועי שגב

קח את אבא שלך ולך לעזאזל

מאת רמי ורד
בימוי: אמיר י. וולף

עושה כרצונו

מאת מוטי לרנר
עפ"י ספרה של אסתי וינשטיין
בימוי: איה קפלן

סימני דרך

מאת אורן יעקבי וג'ורא יהלום
בימוי: משה קפטן

עיתונאי על תנאי

מאת גיא מרז
בימוי: נורמן עיסא

1984

מאת ג'ורג' אורוול
עיבוד: רוברט אייק
ודאנקן מקמילן
בימוי: עירד רובינשטיין

בעלה של אשתי

מאת מירו גאברן
בימוי: רועי שגב

משפחה עליזה

מאת רון קלארק
וסם בובריק
בימוי: נתן דטנר

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון
בימוי: צדי צרפתי

פרטואר הבימה

החולה המדומה

מאת מולייר
בימוי: אילן רונן

מקווה

מאת הדר גלרון
בימוי: רפי ניב

גבעת חלפון אינה עונה

עפ"י תסריט מאת
אסי דיין ונפתלי אלטר
עיבוד למחזה: דניאל לפין
בימוי: משה קפטן

סיבת המוות אינה ידועה

עפ"י ספרו של עמרי אסנהיים
"לתפוס רוצח"
מאת מוטי לרנר, בימוי: חנן שניר

הרובוטית

קומדיה מאת עוזי וייל ורוני סיני
בימוי: רועי שגב

כפרה

מאת דפנה אנגל ושי להב
בימוי: דפנה אנגל

ברטוד ואגנס

מאת נועה לזר-קינן
בימוי: דפנה זילברג

יש רופא באולם

מאת ריי קוני
בימוי: משה נאור
בשיתוף תיאטרון חיפה

זרים מושלמים

עפ"י תסריט מאת פאולו ז'נובה
עיבוד: ארז דריגס

מאחורי הגדר

עפ"י חיים נחמן ביאליק
מאת עידו ריקלין
בימוי: משה קפטן

מי מפחד ממוי'רג'ניה וולף

מאת אדוארד אולבי
בימוי: אילן רונן

מיקה שלי

מחזה מוסיקלי
משירי יאיר רוזנבלום
מחזה: גדי ענבר
בימוי: משה קפטן

דודי גזית

(מנהל במה/רופא/שחקן/חבר של בראלד)

בוגר בית הספר הגבוה לאומנויות הבמה "בית צבי". בין תפקידיו - בת. הבימה: "מיקה שלי", בת. חיפה: "בילי שוורץ", "סיפורים מתגלגלים", בת. ליסין: "פינוקיו דל'ארטה", בת. הספרייה: "שיער", "שני קונילמל", בת. אורנה פורת: "אלאדין ומנורת הקסמים האבודה", "מרק כפתורים", "טופלה טוטוריו", "האבן האחרונה", "מופע ישראלי", בת. הארצי: "הארנב ממושי", "החתול במגפי הקסם", "המפוזר מכפר אז"ר", "מר זוטא ועץ התפוחים", "האתרוג", מ.מ. הפקות: "סימבה מלך החיות", "101 כלבים דלמטיים", "שכחו אותי בבית", "פיטר פן", "הדרקון המתוק שלי", "הקוסם", מעין צלנר הפקות: "סביב העולם ב-80 יום", "מיקי וציפי בקרקס", משגב עורי הפקות: "כוכב המשאלות", "האריה שאהב תות", "יובל הוא פינוקיו", "המסעדה של מיקי", "מיקי בארץ הפלאות", "רוי בוי ביער הסודי" בטלוויזיה: "אביב נעורים", "תא גורדין", "האח הגדול", "חיפזון וזהירון", "הבאגיס", "גינת הפלאים של רינת". דיבוב: "טין טין", "החתול של שרק", "קובו", "הדרדסים - הכפר האבוד", "היפה והחיה", "גנוב על העולם". בוגר לימודי משחק מול מצלמה - רותי דייכס. בוגר לימודי דיבוב - שרון כהן.

נדב שמה

(מנהל במה/רופא/שחקן/חבר של בראלד)

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2017 בהצטיינות. בין תפקידיו - בת. הבימה: "עקומים", "המלך ליר", בת. אורנה פורת: "הנצחון הסופי", בת. המדיטק: איינשטיין הצעיר. בטלוויזיה: "מטומטמת". זוכה מלגת הצטיינות שחקן ראשי בהצגה "פרימה-דונה" בפסטיבל הצגות תיאטרון הבימה ופסטיבל הצגות בבוסניה הרצוגבינה. זוכה מלגות קרן שרת 2017 למונולוגים קלאסיים, קרן אהוד מנור לשירים ישראליים ומלגת עדי שקד ז"ל לשירי מחזות זמר.

אריק לייב רינט

(מנהל במה/רופא/שחקן/חבר של בראלד)

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2017. במהלך לימודיו זכה בארבע מלגות שונות, ביניהן מלגת שחקן מצטיין לשנת 2017. בין תפקידיו - בת. הבימה: "מיקה שלי" (סגן אלוף רפא), בת. באר שבע: המחזמר "סוליקא" (עלי); בת. המסחרי: "גריז". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "משחקים בחצר האחורית", "מורה לחיים". בוגר האקדמיה למחזות זמר מיסודו של עידן ליפר. מדבב ומקריין.

תומר ברש (סווינג)

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2018. זוכה מלגת "קרן שרת", מלגת אורנה בן חורין ומלגת שוש אביגיל. בין תפקידיו - בת. הבימה: "גבעת חלפון אינה עונה". בטלוויזיה: "כיפת ברזל", "הקבר", "קיש" 2014. בקולנוע: "זה שלי".

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכות, עשיר וסוחף

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרייקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהלית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

חברי הנהלה:

צפי רובין, יו"ר	
ריקי רוזנברג	ליאורה לנדאו
נאוה רביד	ארליך גל
יעל רב-הון	רביץ אורלי
מיתר עפרה	חיימוביץ רונית

יועץ משפטי: עו"ד אהוד כצנלסון, גורניצקי ושות' משרד עורכי דין
מבקר פנים: רו"ח אורן מירון
רו"ח העמותה: רו"ח יצחק זינגר

ידידים הבימה

אבידן בריר בחוריה ודו"ר אברהם בריר	גרנס צביה ויוסי גרנות נעמי גרף עדי ועמיר גורניצקי ושות' עורכי דין דנקנר אורלי	גרנס צביה ויוסי גרנות נעמי גרף עדי ועמיר גורניצקי ושות' עורכי דין דנקנר אורלי	ליון סלע אורה ליבאי דוד לנדאו ליאורה ואלי לנדסברג דיתי ואלכס לנדסברג יובל ומאי לסט רוני וגבי מושקט דורית וירום מיכאלי סילבי מיתר עפרה מיתר מירה ורון מלמד דליה מנורה מבטחים מנור גורית ויואב נתנאל ענגי ועוזי נאמן דליה סאמט חיים וורדה סגול טובה וסמי סטיבה אורה ואיתן סן שמחה ובת עמי עזריאלנט איה עופר רוני פדני ענת וראובן פדרמן ליאורה ומיקי פלדמן איה וזאב פלבר אביבה פרלוק אורנה ודו"ר חיים פרופר גד ואתי פרנקל שלומית צור אורנה ומשה
אילן אורקה	אונגר יעל ומי	אונגר יעל ומי	אילן אורקה
אלאוף שרה	אחיטוב אורינובסקי ארזה	אחיטוב אורינובסקי ארזה	אלאוף שרה
ארבל עדנה	אילן שרה	אילן שרה	ארבל עדנה
אלחנני איטה	אילן שרה	אילן שרה	אלחנני איטה
אלקון עידית	אילן שרה	אילן שרה	אלקון עידית
אלרואי רונית	אילן שרה	אילן שרה	אלרואי רונית
ארליך גל ומישל	אילן שרה	אילן שרה	ארליך גל ומישל
ארליך מירה וגוריא	אילן שרה	אילן שרה	ארליך מירה וגוריא
אראל אסנת ועמי	אילן שרה	אילן שרה	אראל אסנת ועמי
ארקין דוריס ומורי	אילן שרה	אילן שרה	ארקין דוריס ומורי
ברנבוים צביקה ונטלי	אילן שרה	אילן שרה	ברנבוים צביקה ונטלי
בוקשפן גורית	אילן שרה	אילן שרה	בוקשפן גורית
בלומנטל נעמי	אילן שרה	אילן שרה	בלומנטל נעמי
בלום ליאורה ומאיר	אילן שרה	אילן שרה	בלום ליאורה ומאיר
בהר יוסי ועירית	אילן שרה	אילן שרה	בהר יוסי ועירית
ברטפלד אסי	אילן שרה	אילן שרה	ברטפלד אסי
ברק אהרון ואלישבע	אילן שרה	אילן שרה	ברק אהרון ואלישבע
גבריאלי עדנה	אילן שרה	אילן שרה	גבריאלי עדנה
גולדנברג אורה	אילן שרה	אילן שרה	גולדנברג אורה
גור אלן	אילן שרה	אילן שרה	גור אלן
גייגר מיכה ושרה גלר אתי	אילן שרה	אילן שרה	גייגר מיכה ושרה גלר אתי

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
 פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: בן עמי עינב
 אסתי אפלכאום פולני, יוסי שחק, שלי חושן, אלון צדוק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: משה קפטן | סמנכ"ל: בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מבקר פנים: רו"ח אלי להט, משרד RSM שיף הזנפרץ ושות'

שחקני התיאטרון:

איצ'ו אביטל, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרונ-שוויצר, ג'סיקה אוזן, ספיר אזולאי, תמר אילנאי, אושרת אינגדשט, אוראל איזיקל, נדיר אלדד, מיכאל אלוני, נצר אלוני, שיפי אלוני, גילה אלמגור-אגמון, אהרון אלמוג, גל אמיתי, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, משה אשכנזי, זוהר בדש, עמוס בוארון, ריקי בליך, אפרת בן-צור, אורי בנאי, אינה בקלמן, עידו ברטל, מיכל ברנד, דוית גביש, מרים גבריאלי, גיל גולדשטיין, עמית גיל, רבקה גור, גלית גיאת, גביאל גל, לאה גלפשטיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רוני דלמי, דניאל דמיוב, עלא דקא, רויטל זלצמן, אורי הוכמן, חוברט הניג, אמנון וולף, אלינור וייל, דניאל ורטהיים, גיא זז-ארץ, עמית זיתון, ניר זליחובסקי, סיני חזמה-פריצקר, דניאל חסין, הגר טישמן, נטע טריים, בן יוסיפוביץ, שחר ישי, יעקב כהן, שמואל כהן, שמעון כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, יעל לבנטל, אילן ליבוביץ, רוני לנדאו, אלכסה לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאור, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטוב, רוי מילר, מאי מלר, סיון מסט, אור משיח, ניל מושקט, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, דניאל סגל, שחף סגל, הילה סורג'ון, עמי סמולוצ'צקי, רוני סתיו, נורמן עיסא, גבי עמרני, רוברטו פולק, רובי פורת-שבל, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, נהר קורן, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנגליס-אוליי, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קורל, נתן רביץ, אורנה רוטברג, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שוורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיץ, תומר שרון

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל ודוברת: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
אחראית מחלקת כוח-אדם: טל דבש
מנהלת לשכת מנהל אמנותי: מור ארליך אמסלם

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכיזה: טלי דובינסקי, חיות כהן, יעלה סגל
מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר
אחמ"שים: יוסי דיל, בועז ולנשטיין, נתי חכים, מיכל רזמן, מעיין גורדון, עפרי שוואב, קרן שני, אביבית סימן טוב, תמרה מובשוביץ, אבי גרשון, יערה רחמני, ימית ויינברג

חשבת כספים:

אסתי גולדשטיין
מח' כספים: רוני אגסי, תקוה נחפי, קרן קורקוס, אורית מוסקוביץ'

מחלקת שיווק:

מנהלת מחלקת מכירות: עינת פנחס
מנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
 מנהל: איתן אדר, שמעון כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, יעל לבנטל, אילן ליבוביץ, רוני לנדאו, אלכסה לרנר, אוראל מאור, קובי מאור, תות מולאור, טל מוסרי, הראל מורד, רינת מטטוב, רוי מילר, מאי מלר, סיון מסט, אור משיח, ניל מושקט, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, דניאל סגל, שחף סגל, הילה סורג'ון, עמי סמולוצ'צקי, רוני סתיו, נורמן עיסא, גבי עמרני, רוברטו פולק, רובי פורת-שבל, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, נהר קורן, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנגליס-אוליי, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קורל, נתן רביץ, אורנה רוטברג, שחר רז, דב רייזר, פולי רשף, מתן שביט, יגאל שדה, חנן שוורצברג, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תובל שפיץ, תומר שרון

מנהלת משמרת:

שני לוי
שרות לקוחות ומנויים: חנה אור-שלום, יפעת חסן-פרג, שירלי כהן, רותם נבון, רונית פרידמן, רוחמה רוזנברג, דור ראובן

מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:

אילן וולשטיין
מנהלת משמרת: שני לוי
שרות לקוחות ומנויים: חנה אור-שלום, יפעת חסן-פרג, שירלי כהן, רותם נבון, רונית פרידמן, רוחמה רוזנברג, דור ראובן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהל הצגות: מיכל אייזיק, אושרת טרבלסי, חגית נמרודי, קארין סילג, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר, דקלה פרבר, דבורי ריס, מור אמסלם, טל יגר, יונתן פיינסוד, תומר קרלינסקי, נטע שביט

מקמיה ואוצרת ארכיון הבימה

מייסדת ועורכת ראשית אתר הארכיון:

חני זליגסון
מנהל ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל בימים:

א' 12:00-8:00, ג' 14:00-8:00, ה' 18:00-13:00
 טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

להצגה "החולה המדומה"

תטא שירותי תרגום לתיאטרון

מנהל במה: שמואל בושרי | סגן מנהל במה: עידו אהרונסון, מארק קיירס

תפעול תאורה: אלכסיי בלן | תפעול סאונד: שי זר, אריאל מוקמל

תפעול תלבושות: עפרה אדרי/נועה דותן | תפעול אביזרים: מיכל רואף/סילבי קלקשטיין

תפעול פאות: עירית חורין, עינב ווינשטיין-קרן, אווה אוסנה, נטלי סוקולוב

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266677, קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק – 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחריות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

חביבה נויברגר
דיירת הבית בהוד השרון

מבצע של פעם בשנה הצעות מפתיעות במגוון מסלולים

מוזמנים להצטרף לבית מאיר פנים, חם ומשפחתי, מלא עניין ותוכן.
עם קהילה תוססת ויצירתית. 'עד 120', מזמינה אתכם ליהנות ממבצע
של פעם בשנה - מגוון מסלולים, הנחות והטבות חד פעמיות.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

רשת 'עד 120'
דיוור מוגן לגיל השלישי

*** 6120**

הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין והבית בקריית מוצקין
המבצע למצטרפים חדשים, בתוקף עד לתאריך 30.6.2019. המבצע בכפוף לתנאי ההתקשרות לחברה. ט.ל.ח.